

Послѣ тихичко прибави:
— „Да се чуй неща—
Ще отида да си хапна
Зелце задъ плета“

— „Както искашъ — азъ желяехъ.
Да те вразумя;
Кой каквото си изпати
Се е отъ ума.“

Туй пѣтелтъ щомъ изрѣче,
Втори пѣтъ пропя
И въввъ сънища блажени
Сладко пакъ заспа.

А пѣкъ клѣтия безумникъ
Нищо го не спрѣ,
На плета прѣзъ малка дупка
Бързо се проврѣ.

Право въ зелето наскочи.
Съ вирнати уши
Хрупка сладко, а страхътъ го
Малко . . . тѣй души.

Едва хрусналь—недохорусналь
Първото листо,
Прошмулъ — хе — тамъ на двора:
Въ нѣкое мѣсто.

Но нашъ Заю, нали знаемъ,
Юнакъ е сърцатъ:
Туй страхъ, гдѣто се нарича,
Му е непознатъ.

Той да хрупа продължава—
Хичъ се не стрѣсна —
Само тѣй, като да бѣга,
Малко потрепна.

Нему дълги сж ушитѣ—
(Кжсъ му билъ ума) —
Има врѣме да се бѣга—
Далечъ е шума . . .